

[Kurt Hansen.]

bør have en langt større åbenhed. Vi har også gentagne gange påpeget mulighederne for høringer, f. eks. at der kommer en direkte situation fra et udvalgsarbejde ud til debat i befolkningen. Det mener vi bør være en rigtig og præcis måde at gøre disse ting på.

Lad mig til sidst sige, at jeg er meget enig i nogle af de betragtninger, som man var inde på fra det konservative folkepartis side. Det ville jo være langt mere rigtigt, hvis vi kunne få nogle klare og præcise svar fra ministrenes side, når vi rejser spørgsmål her i folketingsalen.

Men alt i alt synes vi ikke, at de ændringer, der ligger her, er noget at råbe hurra for.

Nathalie Lind (V):

Jeg vil blot i anledning af de bemærkninger, jeg før gjorde til hr. Glistrup, sige, at jeg udtrykte mig lovlig kategorisk. Jeg tror, jeg må medgive, at efter de forslag, der nu foreligger her, kan den udtalelse, jeg fremsatte, ikke holde, så derfor trækker jeg den tilbage.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes med 111 stemmer mod 23.

Ændringsforslag nr. 2
vedtoges med 96 stemmer mod 39.

Formanden:

Jeg skal lade foretage delt afstemning over forslaget § 1.

§ 1, nr. 3,
vedtoges med 102 stemmer mod 33.

§ 1, nr. 6,
vedtoges med 102 stemmer mod 33.

§ 1, nr. 8,
vedtoges med 106 stemmer mod 26.

§ 1 i øvrigt, med den foretagne ændring, og § 2
vedtoges uden afstemning.

*Forslaget overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.*

Formanden:

Ønskes der fornyet udvalgsbehandling? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, går forslaget til folketingsbeslutning direkte til anden (sidste) behandling.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Lempelse af dobbeltbeskatningen af udloddede selskabsindkomster).

(Lovforslag nr. 254. Fremsat 18/5 76).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Kampmann (S):

Det er et meget omfattende og også til dels ret kompliceret lovforslag, der er fremsat. Baggrunden for fremsættelsen af lovforslaget er jo, at regeringen også loyalt på dette område opfylder septemberforligets aftale om, at vi allerede i indeværende folketingssamling skal fremsætte et forslag, der lemper dobbeltbeskatningen.

Det system, der er lagt til grund for lovforslaget, er et godtgørelsessystem, som lemper dobbeltbeskatningen på den måde, at der indrømmes aktionærerne godtgørelse for en del af den selskabsskat, der er betalt i selskabet. Det saglige udgangspunkt for denne model kan vi genfinde i selskabsskattekommissionen, som foreslog en sådan godtgørelsesordning. Man vil også erindre, at der blev nedsat en selskabsskattekommission af VKR-regeringen i 1969, som jo bl. a. havde til opgave at undersøge problemerne i forbindelse med dobbeltbeskatningen. Det må dog fremholdes, at godtgørelsessystemet her i lovforslaget er meget væsentlig forenklet i forhold til forslaget i selskabsskattekommissionen, og det er sket med henblik på, at den foreslåede ordning skal kunne administreres inden for den nuværende opbygning af skatteadministrationen. Det betyder ikke, at lovforslaget dermed ikke er forbundet med administrative problemer, jeg havde nær sagt tværtimod; der er ganske betydelige administrative problemer, og det bør vi

[Kampmann.]

ikke undervurdere, det bør indgå i vores drøftelser i skatteudvalget.

Ud over disse administrative problemer vil jeg godt påpege et psykoogisk problem for skatteyderne i forbindelse med den indviklede skatteteknik, der anvendes i det her foreslåede system. Man kan risikere — og det er det psykologiske problem — at reglerne giver anledning til den misforståelse, at indkomst, der består af aktieudbytte, beskattes lavere end lønindkomster, og da vi jo også har et pædagogisk virke herinde, er det meget afgørende at understrege, at det ikke er det, der er tilsigtet med lovforslaget.

Lovforslaget hviler jo endvidere på den antagelse, at den nuværende dobbeltbeskatning fører til merbeskatning af indkomster, som er indtjent igennem et selskab. Hvis denne antagelse er rigtig, når man ser på de fordele, der ligger i den lave beskatning af indkomst, der bruges til konsolidering i selskaberne, så er det klart, at så skal vi gøre noget ved dobbeltbeskatningen. Men jeg vil godt sige, at man kan ikke uden videre gå ud fra, at denne antagelse er rigtig, og ser vi på undersøgelserne i selskabsskattekommissionen, kan man vistnok ikke entydigt overalt og altid fastslå, at der er tale om en merbeskatning. Vi bør ikke glemme, at vi har en ganske lav selskabsbeskatning her i landet, vi bør heller ikke glemme, at der gives en ganske betydelig skattekredit, og når man opvejer de fordele mod de 37 pct. i selskabsbeskatning og beskatningen hos personerne, der modtager aktieudbytterne, så er nettoresultatet måske ikke lige til at referere.

Jeg synes også godt, jeg vil understrege, at dobbeltbeskatningssystemet, som vi har i dag, ikke synes at have lagt nogen dæmper på lysten til at stifte nye aktieselskaber, og jeg må måske også have lov til at påpege, at der ind imellem stiftes aktieselskaber, som ikke først og fremmest har et mere erhvervsrettet virke til formål, men kan have andre formål, uden at man vistnok i denne sal og med de ordførere, der er valgt, bør præcisere dette synspunkt nærmere.

I bemærkningerne til lovforslaget er anført, at lempelsen af dobbeltbeskatningen vil føre til en øget neutralitet ved valg af virksomhedsform og finansieringsform og til

en bedre konkurrencemæssig stilling i forhold til udlandet. Det er de samme begrundelser, vi genfinder hos selskabsskattekommissionen for den godtgørelsesordning, som kommissionen har foreslået. Det, vi så skal undersøge og vurdere — og bede om skatteministerens hjælp til — er, med hvilken styrke disse virkninger vil slå igennem, når der kun godtgøres aktionærerne omkring 25 pct. af selskabsbeskatningen. Jeg udbeder mig ikke nogen vurdering umiddelbart her ved førstebehandlingen, men forudskikker, at vi kommer tilbage til dette synspunkt under udvalgsbehandlingen.

Hvordan vurderer nu erhvervslivet virkningerne af disse punkter i lovforslaget? Det har vi ingen sikker viden om i dag. Vi kan måske have en fornemmelse af, at det positive syn i erhvervslivet er lidt mere nuanceret, end man måske umiddelbart skulle antage, og det går jeg ud fra vil vise sig med tilkendegivelser fra erhvervslivet og deputationer, efterhånden som vi kommer i gang.

Jeg bør understrege, at der efter ministerens forslag her er tale om et provenutab samlet for staten og kommunerne på ca. 93 mill. kr., og vi har lov til at stille det spørgsmål, om man kunne have anvendt disse 93 mill. kr. på en bedre måde, både i forhold til erhvervslivet og i forhold til beskæftigelsen, og det bør naturligvis også indgå i vores overvejelser.

Dernæst skal jeg beskæftige mig lidt med, hvad virkningerne på længere sigt kan tænkes at være, hvis vi gennemfører det foreslåede godtgørelsessystem.

Vi ved — det fremgår af bemærkningerne — at EF-Kommissionens planer om en harmonisering bygger på et tilsvarende system, men således at selskabsskatten skal udgøre mellem 45 og 55 pct. af indkomsten mod de nu gældende 37 pct. i Danmark. Indfører vi allerede nu en lempelse af dobbeltbeskatningen efter det foreslåede godtgørelsessystem, vil det måske i længden kunne vise sig vanskeligt at fastholde denne mere lempelige beskatning af selskaberne, som vi kender i Danmark, og som der har været tradition for i Danmark, når vi sammenholder med de planer, der findes i EF. Det synes jeg også bør nævnes.

Jeg tror, det er rigtigt at konkludere — med alle de forbehold, jeg har nævnt her, med de synspunkter, jeg har fremført her —

[Kampmann.]

at der må gives udvalget megen tid til en særdeles grundig behandling af dette lovfor-slag.

Vi er parat til i socialdemokratiet sammen med erhvervslivet at foretage en dybtgående vurdering af lovforslagets erhvervsøkonomiske og provenumæssige virkninger, og det gælder både på kort sigt og på lang sigt.

Anders Andersen (V):

Lovforslaget, som vi behandler her i dag, er jo et led i septemberforliget, hvor det blev aftalt, at der skulle ske en ophævelse eller en lempelse af dobbeltbeskatningen.

Må jeg først sige om lovforslaget, at det er jo sent, det er fremkommet. Der er meget lidt tid til at foretage den grundige og dybtgående behandling, som hr. Kampmann talte om, hvis lovforslaget skal gøres færdigt, inden folketinget tager på sommerferie, og det er et ønske, vi har fra venstres side. Vi vil derfor gerne medvirke til en hurtig behandling i udvalget. Jeg tror ikke, det er et kommissionsarbejde, vi skal ind i, for de fleste af de problemer, der er tale om her, er jo netop blevet kulegravet i selskabsskattekommissionen, så den side af sagen ligger forholdsvis godt belyst.

Hr. Kampmann nævnte, at vi har en meget lempelig aktieselskabsbeskatning her i landet. Vi bliver nok nødt til at tilføje, at en sådan vurdering må jo ses i sammenhæng med den samlede beskatning, og hvordan skattereglerne i øvrigt er tilrettelagt.

Hvis vi f. eks. sammenligner med Sverige, så ved vi jo, at Sverige har helt anderledes gunstige afskrivningsregler, som gør, at forholdet bliver anderledes, når man vurderer det i sammenhæng. Derfor kan man ikke ensidigt fremlægge det, som om vi alene har en særstilling. Der måtte i så fald en samlet vurdering til.

Vi har ønsket denne lempelse for at styrke erhvervslivet. Vi har haft den opfattelse — og den tror jeg deles af erhvervslivet — at interessen for at investere i aktier og i erhvervslivet har været for lille. Når denne interesse er for lille, tyder det på, at man ikke har vurderet sådanne investeringer som særlig gunstige. Det, der nu sker, er et led i bestræbelserne på at få flere til at

interessere sig for at investere i erhvervslivet.

Vi kunne naturligvis have ønsket, at lempelsen var større, det skal der ikke være nogen som helst tvivl om. Vi har i denne forbindelse taget hensyn til den særlige økonomiske situation, som landet befinder sig i. Men vi vil gerne senere vende tilbage til selve den problematik, når forholdene ændrer sig i mere gunstig retning.

Vi hilser med tilfredshed, at skatte- og afgiftsministeren har valgt godtgørelsesordningen, vel vidende at der er mere administrativt arbejde med godtgørelsesordningen, men den stiller til gengæld de danske aktieselskaber mere ligeligt i konkurrencen med udenlandske selskaber. Det må jo være en fordel.

Der er et par enkelte ting, som jeg gerne vil nævne, og som bør undersøges i udvalgsarbejdet.

Det er for det første udligningsskatten. Hvis jeg har forstået det ret, så er den definitiv, og det betyder, at hvis selskaber har svingende indtægter, så kan man komme til at betale udligningsskat det ene år og en stor selskabsskat det andet år. Det kan ikke være rimeligt. Hvis det er sådan, så må det efter vor opfattelse ændres, så der kan ske fradrag i næste års aktieselskabsskat. Det kan ikke være definitivt.

I det hele taget kan man rejse spørgsmålet om udligningsskattens berettigelse. Hvor udbytter betales til fonds, der ikke betaler skat, forekommer det ikke særlig hensigtsmæssigt, at man skal have en ekstra skat lagt oven på selskabsskatten, en udligningsskat.

Vi hilser med tilfredshed den lempelse, der ligger i forslaget med hensyn til udbyttebetalinger fra datterselskaber til moderselskaber, hvor moderselskabet ejer 25 pct. af aktiekapitalen, men der er vel også her grund til at se på, om der kan gennemføres lempelige ordninger med hensyn til den udbytteskat, som man opkræver og senere tilbagebetaler. Det er jo i virkeligheden et spørgsmål om selskabets likviditet, om man får løst dette problem. Der kunne være andre ting, men det kan vi vende tilbage til i udvalget.

Jeg tilsiger lovforslaget en hurtig og villig behandling.

Glistrup (FP):

Enhver befolkningsgruppe kan altid finde vældig gode argumenter for, at netop den skal slippe billigere i skat. Det kan man, når man er lønmodtager, når man er selvstændig erhvervsdrivende, når man er pensionist, eller når man er parcelhusejer, eller hvad i alverden man ellers er. En gang imellem får man altså også skatteministeren til at hoppe på at fremsætte et forslag om, at nu skal man begunstige denne eller hin gruppe, og det er altså nu lykkedes for aktionærene at nå frem til at kunne gennemføre et sådant krav.

Det er jo sådan, at alle grupper selvfølgelig har deres interesseorganisationer, som kan finde vældig gode argumenter, og det gælder også aktionærene. Det, som de jo altid trækker af stalden, når de skal have særlige lempelser, er, at de taler om denne forfærdelige dobbeltbeskatning, og så kan man jo begynde at spørge: hvor meget ligger der i grunden i det med dobbeltbeskatningen?

Ja, for de langt, langt fleste danske aktieselskabers vedkommende, numerisk vel omkring 90 pct. eller mere, er det oplagt, at der ikke ligger et lod af argument i det med dobbeltbeskatningen, for det er simpelt hen fåmandsselskaber, der selv frivilligt har valgt at være aktieselskaber. De har i langt de fleste tilfælde gjort det, fordi det er skattemæssigt lettere at være aktieselskaber end at være personlige firmaer. Derfor tør det siges ganske åbenbart, at det ikke er det, at man bliver dobbeltbeskattet, men det, at man kun bliver tredjedelsbeskattet eller 60 pct. beskattet eller et eller andet andet, der i hvert tilfælde ligger under 100 pct. beskatning, som er skatteproblemet i relation til de selskaber.

Bevares, så er der nogle selskaber tilbage, som man måske særlig kender til inden for Industrirådet, hvor man med en vis ret kan komme med dobbeltbeskatningsbetragtningerne, men at det, sammenlignet med de mange uretfærdigheder, som man i øvrigt finder inden for skattelovgivningen, skulle være noget særlig væsentligt moment, vil jeg dog trods alt tillade mig at benægte.

Det er i hvert tilfælde fuldstændig overdrevet, når vi lige hørte hr. Anders Andersen fortælle her fra talerstolen, at et forslag

som dette ville føre til, at man skulle få interesse for at gå ind i risikofyldte investeringer og trække flere mennesker til for at investere i aktier og lignende ting.

Dette forslag går ud på, at man skal smide 93 mill. kr. af skattevæsenets penge ud specielt på denne særlige lille gruppe, som der her er tale om, og deraf går de 33 mill. kr. til de mennesker, fysiske personer, der kunne tænkes at begynde at investere noget mere i aktier af den ene eller anden art.

Tror man virkelig, at en sådan lempelse, der går ud på, hvis man endelig tager det klassiske dobbeltbeskatningsregnestykke igennem, at de får nedsat deres beskatningsprocent fra 74,80 til 71,02 pct., skulle føre til, at der var en bunke, der så pludselig strømmede til og sagde: hu-hej, nu vil vi rigtignok til at investere i risikovillig kapital, nu vil vi gå ind og være aktionærer, for nu skal vi ikke betale 74,80 pct., nu skal vi betale 71,02 pct., og man så tænker sig til, at man gør det mod al den flom af papir, som vi skal igennem med alle de skemaer og blanketter, som man nu skal udfylde som aktionær og selskab og skattevæsen, og finde ud af at efterberegne og lave om, frem og tilbage i én køre, som dette forslag går ud på? Det tør vistnok siges, at effekten af det meget mere papir, kontrol og systemer, som de mennesker, det her drejer sig om, jo ikke vil forstå en brik af, vil virke væsentlig mere afskrækkende for dem fra at gå ind og investere risikovilligt, end disse sølle 33 mill. kr. vil hjælpe.

Men det er jo rigtigt, at ud over de 33 mill. kr. bruger ministeren 60 mill. kr., nemlig 47 mill. kr. på, hvad andre aktieselskaber, som ikke er moderselskaber, kan få, og så 13 mill. kr. på at lave nogle datterselskabsregler. Lovforslagets § 1, nr. 2, er da det mest positive i dette forslag og er ganske givet et teknisk fremskridt i retning af at gøre datterselskabsreglerne væsentlig bedre end dem, vi arbejder med i øjeblikket. Om det så er 13 mill. kr. værd, kan man diskutere, men alt det andet er tilbage-skridt, for det er bare at skabe papir og besværligheder. Og så hjælper det jo ikke engang i forhold til EF, for der er jo ingen tvivl om, at når EF engang får sig nærklet færdig med at få lavet sine direktiver på

[Glistrup.]

dette område, så bliver det ikke præcist, som det danske forslag er lavet, så genialt er det alligevel heller ikke udformet.

Når skatteministeren derfor om lidt skal op til sin traditionelle takketale og takke dem, der har støttet hans forslag, så skal han i hvert tilfælde ikke med sin mund takke fremskridtspartiet, for vi går ubetinget og konfrontalt imod dette forslag, men det kunne jo godt være, at vi så, hvis ikke vi kan få en tak fra hans mund, kunne få en tak i hans tanker.

Med den ærede formands tilladelse vil jeg tillade mig at slutte med et citat fra Brandstrups „Degnens vise“:

„Det ved I, og det ved jeg, men vi ved det godt nok hver for sig.“

Vi skulle ikke have kaldt dette forslag med den beskedne form for „Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove“, men „Forslag til lov om statsbetaling af venstres helsides valgkampannoncer“.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal forsøge ikke som den foregående taler at se dette forslag helt uden sammenhæng med, hvad der i øvrigt sker i samfundet, men tværtimod prøve på at sætte det ind i en sammenhæng.

Det radikale venstre er tilfreds med, at vi tager fat på problemet omkring beskatning af aktieudbytter eller dobbeltbeskatningen, som det jo nu hedder, for gentagne gange har det været sagt her i folketinget, at vi burde gøre almindelige mennesker interesserede i at sætte penge i erhvervslivet, i deres arbejdsplads, og jeg ser dette forslag som et led i at virkeliggøre denne mulighed for almindelige mennesker.

Interessen er jo kommet frem, når vi taler om investeringsforeningerne. Der var vi glade for, at de blev oprettet, og vi har prøvet på at hjælpe dem i gang. Interessen har hidtil ikke i realiteten vist sig på ret mange andre områder, men vi har dog gjort reglerne bedre for medarbejderes opkøb af aktier i deres egen virksomhed, deres egen arbejdsplads, og nu kommer vi så med dette om dobbeltbeskatningen.

Den socialdemokratiske ordfører, hr. Kampmann, talte om en sammenligning med arbejdsudbyttet, og den sammenligning synes jeg vi skal fastholde. En gennem-

snitsfunktionær eller en faglært arbejder vil vel betale sådan noget som godt og vel 50 pct. af en ekstraindkomst. Af sit aktieudbytte betaler han i øjeblikket — når vi medregner den del af beskatningen, der ligger hos selskabet, altså gennem dobbeltbeskatningen — 68½ pct. mod som sagt godt og vel 50 pct. af sin almindelige ekstra arbejdsindkomst. Efter forslaget nedsættes denne beskatning af aktieudbyttet — med hensyn til funktionæren og den faglærte arbejder må man jo huske, at det er penge, som de én gang har betalt skat af — fra 68,5 pct. til 63,8 pct. Det er ikke noget voldsomt tiltag, der er sket her.

Der er en anden sammenligning, som vi samtidig bør trække frem. Det er sammenligningen med hensyn til, hvilke muligheder vi giver den samme funktionær og arbejder, hvis han anbringer sine penge på et andet område. Vi kunne trække obligationer frem, men jeg skal trække private pantebreve frem, for der har vi nok den yderste modpol på den anden side.

For et privat pantebrev vil den reelle forrentning være sådan noget som 20 pct., men man beskatter i mange tilfælde kun 8 pct. Når vi så fastholder, han skal betale godt og vel 50 pct., så er resultatet, at det udbytte, han får af penge anbragt i private pantebreve, beskattes hverken med 50 pct. som hans arbejdsudbytte eller med 63,8 pct. som hans aktieudbytte, men de beskattes med ca. 20 pct. Det er derfor, vi fortsat har en skæv fordeling, og det er derfor, det foreløbig er lidt teoretisk, når vi siger: I bør investere i jeres arbejdsplads, men det er dog et skridt på vejen, for det er meget værre i øjeblikket.

Ømann (SF):

Man må beundre regeringspartiet for, hvordan det loyalt opfylder sine septemberforligsløfter. Det er jo en mærkelig situation, dette forslag fremsættes i. Her skal der altså pludselig, mens vi har hørt om så mange andre forslag, der ikke er råd til, gives en rabat på 93 mill. kr. til aktionærene. Det er jo en ejendommelig affære, og det er jo også et mærkeligt indslag i den socialdemokratiske politik netop nu.

Det er det så meget desto mere, som der jo ikke er fremført noget som helst belæg for, at der reelt finder en dobbeltbeskatning

[Ømann.]

sted. Det står der også i bemærkningerne, og det står der i kommissionens betænkning. For nogle selskaber ligger det sådan, at der finder en vis dobbeltbeskatning sted, for andre hverken det ene eller det andet, og nogle steder finder der ligefrem en negativ dobbeltbeskatning sted. Så vil man altså ramme retfærdigheden ved at give aktionærerne en rabat på 15 pct. af deres udbytte. Det må være udtryk for i hvert fald en salomonisk retfærdighed eller rettere sagt en retfærdighed, som aldrig nogen sinde træffer det rigtige.

Når det er sagt, så vil jeg sige, at jeg da ikke har noget imod, at man fremmer aktieselskabsformen. Jeg mener, at det fremmer bestræbelserne for at få en rimelig administration af et system med økonomisk demokrati, at man har aktieselskaber fremfor enkeltmandsselskaber. Jeg synes, at man dermed laver en væg imellem en erhvervsformue og en privat formue, som kan være meget gavnlig i forskellige relationer. Jeg skal minde om, at vi har haft forskellige drøftelser i dette ting, også i denne samling, om mulighederne for at sondre mellem private formuer og deres afkast og erhvervsformuer og deres afkast.

Dette interessante problem om private renter og erhvervsmæssige renter løser man jo på denne måde her ved at sætte aktieselskabsformen ind i stedet for at regne med privatejede virksomheder. Så vidt så godt. Men det hovedsagelige i affæren er jo, at man ikke behøver at lave denne rabatordning og ikke behøver at lave den i denne situation for at skabe en forenkling og for at skabe en mere hensigtsmæssig erhvervsstruktur, fordi der netop ikke er det økonomiske argument. Man kan jo spørge — og det bør vi vistnok se på i udvalget — om det dog ikke var en simplere løsning, når man nu siger dobbeltbeskatning, så kun at beskattede det ene af stederne; f. eks. hos selskabet med en forhøjet aktieselskabsbeskatning.

Hagen Hagensen (KF):

Der hersker ingen tvivl om, at mit parti vil være virksom for fortsat at søge at få løst dobbeltbeskatningsproblemet og få løst det, vil jeg også gerne sige, bedre, end det er lykkedes for regeringen med det forslag, der

nu er fremsat. Vi vil naturligvis medvirke til enhver lempelse af dobbeltbeskatningen.

Men når dette er sagt, så må det egentlig også siges, at det er forbavsende lidt, der er kommet ud af det, som regeringen og septemberforligets partier er nået frem til her. Det kan jeg kun udtrykke skuffelse over. Hvis man havde fulgt os og de planer, der var i gang i september, så ville der have foreligget et helt andet forslag. Jeg ville da for resten også mene, at det havde foreligget på et tidligere tidspunkt, så der havde været tid til at gennemarbejde de tanker, som er vanskelige at arbejde med. Vi må erkende, at det, der nu skal ske, meget vel kan risikere at blive en forhastet gennemgang af nogle regelsæt, der slet ikke er nemme at have med at gøre, og så er det jo ikke nemt at se, om der kommer noget egentlig godt ud deraf.

Man har valgt i lovforslaget at bygge på godtgørelsesordningen, og jeg skal kun sige herom, at vi vil også mene, at det må være det, man skal arbejde videre med, al den stund vi jo, når vi når videre frem med EF-direktiver, uvægerligt kommer til at arbejde med dette system. Jeg skal ikke sige mere herom nu, blot spørge, om det egentlig er således, at det forslag, der nu foreligger her, er lige så godt, har lige så gode regelsæt som det, man kender fra øvrige EF-lande, der har taget fat på dobbeltbeskatningsbegrebet.

Jeg vil godt sige, at jeg er meget tvivlende over for, om man overhovedet skal indføre en udligningsskat. Mon den kommer til at give noget særligt ud over en kolossal mængde arbejde? Jeg må da være ganske enig med hr. Glistrup i, at det giver — man siger det jo selv i bemærkningerne til lovforslaget — en yderligere betydelig forvaltning. Det vil sikkert med al den yderligere bogføring, der kræves, alt det attestskriveeri, være gefundenes fressen for det, der går under betegnelsen papirussriet. Jeg tror ikke, det vil være heldigt at gøre det, og det synes jeg man må overveje meget nøje, før man giver sig til at indføre — sådan set — en ny skatteart.

Vi er naturligvis tilfredse med, at der sker ændringer vedrørende moder/datterselskaber, men vil i øvrigt sige, at det, forslaget tegner sig for her, med en lempelse i den samlede beskatning efter de gennemregninger, der er, fra 74,80 pct. til 71,02 pct., sy-

[Hagen Hagensen.]

nes at være uhyre beskedent, når der skal være tale om en skattelettelse — og det er det, vi vil være med til, en skattelettelse, der virkelig betyder noget, for at sætte noget i gang, for at skabe mere arbejde. Dertil vil det være nødvendigt at få en lettelse, en nedsættelse af den egentlige selskabsskat, og det vil vi da forbeholde os at stille ændringsforslag om. Det vil virkelig betyde noget. Det andet her hjælper ikke nok.

Det kunne være meget fristende at gå ind på hr. Glistrups interessante betragtninger om årsagerne til selskabers stiftelse og de synspunkter, han fremførte om dobbeltbeskatning. Det er jo et felt, hvor hr. Glistrup har rig erfaring med hensyn til både stiftelse af selskaber og beskatning af disse, men det hører vel ikke umiddelbart ind under dagens emne, så det må vi gemme til en anden gang.

Kaj Hansen (DKP):

Jeg er jo sjældent enig med hr. Glistrup, men formuleringen „al den snak om dobbeltbeskatning“ er jeg meget enig i, for det er i virkeligheden kun for at camouflere, at det drejer sig om at give en lettelse til aktionærerne på ca. 100 mill. kr.

Dette forslag er også et resultat af septemberforliget. Fra den pulje ruller det ene hundrede millioner kroner efter det andet ud til erhvervsliv og til aktionærerne, og i den sidste instans, så er det først og fremmest lønmodtagerne, der skal betale.

Jeg synes også, socialdemokratiet må have en ubehagelig fornemmelse, ikke mindst på baggrund af, at socialdemokratiet i august 1974 meddelte i bilag 208 til det politisk-økonomiske udvalg i folketinget, at man havde en økonomisk helhedsplan, hvor der på side 3, punkt 7, står:

„Socialdemokratiet går ind for en ophævelse af dobbeltbeskatning for selskaber og aktionærer, men under forudsætning af en væsentlig forhøjelse af selskabsbeskatningen.“

Hvor er den væsentlige forhøjelse henne? Det synes jeg det var rart at få besked på nu. Forslaget her indeholder intet om en sådan forhøjelse. Det vil sige, at det er lønmodtagerne, der kommer til at betale. Nu bliver det særdeles interessant at overvære folketingets møder i næste uge. Vi har nem-

lig fået den opfattelse, at socialdemokratiet da vil stemme imod en 10 pct.s forhøjelse af pensionerne, hvorimod man i dag foreslår at forære kapitalisterne 25 pct. oven i udbyttet. Og så påstår socialdemokratiet endda, at det står på den rigtige side i klassekampen. Det kan i hvert fald ikke være i de spørgsmål her, der viser en så uhyggelig social slagside.

Vi ved da udmærket, at socialdemokratiet har lånt dette forslag såvel fra EF som fra venstre, og at det er et led i septemberforliget. Når man tænker på, hvad der faktisk er foregået herinde siden septemberforliget: 1.350 mill. kr. arbejdsfrit og risikofrit til arbejdsgiverne, 5 pct. investeringsfradrag ved erhvervsbyggeri, 15 pct. ekstraordinær afskrivning på maskiner og driftsmidler, forhøjelse af henlæggelser til investeringsfond fra 20 til 25 pct., loven om skattemæssig tilbageførsel af underskud i aktieselskaber, skattefri fusion af aktieselskaber, tilskud til miljøinvesteringer — jeg kunne i og for sig godt gøre listen længere — så kan man jo nok se, hvad det septemberforlig har kostet lønmodtagerne.

Erhvervene afskriver ifølge vismændene i øjeblikket for langt over 24 mia kr., og alligevel mener man, at erhvervslivet er i betryk og skal have skattelettelser. Hvordan har vi faktisk råd til det med den økonomiske situation, landet befinder sig i? Kan ministeren forklare, hvor disse penge skal komme fra? Hvem der skal betale dem? Har vi ikke et stort valutaunderskud, et stort kasseunderskud på finansloven, og har vi ikke lige nu fra regeringen fået anmodning om, at vi skal låne yderligere 2 mia kr. i udlandet?

I denne situation gør regeringen det til et socialt problem, at 30 pct. af selskabernes nettoindtjening kommer til beskatning hos såvel selskabet som hos aktionærerne. Nu skal man gøre sig klart, hvad der ligger i dette begreb dobbeltbeskatning. Det er f. eks. således, at enhver lønmodtager, der har et forbrug, han bliver dobbeltbeskattet. Først betales indkomstskat, dernæst moms og punktafgifter. Tjener lønmodtageren 100 kr., betales 60 pct. i indkomstskat. Hvis han drikker en snaps eller ryger nogle cigaretter for de sidste 40 kr., så kommer han yderligere af med 15 pct. i moms. Så er der 36 kr. tilbage, og heraf betales ca. 70 pct. i

[Kaj Hansen.]

afgifter, så er der faktisk 11 kr. tilbage. Her kan man tale om dobbeltbeskatning, så det rasler.

Derfor må man sige, at hele den tendens, der er i dette lovforslag, i den grad er asocial, så vi selvfølgelig under ingen omstændigheder kan medvirke til det.

Det håb, som hr. Anders Andersen fremsatte om hurtig behandling, tror jeg nok bliver gjort til skamme både af tidsmæssige og af tekniske grunde. Når det kommer frem igen, vil jeg håbe, at de politiske forhold har ændret sig således, at noget sådant, som der her er nedskrevet, aldrig bliver lov.

Jes Schmidt (CD):

At yde retfærdighed har efter min mening ikke særlig meget at gøre med klassekamp eller med social eller asocial holdning, det er en forpligtelse, som også politikere har. Når CD-gruppen kan anbefale en positiv behandling af dette forslag, så er det netop på grund af, at også dette lovforslag indeholder visse retfærdighedsskridt, som det er værd at tage.

Vi kan godt se problematikken i denne lovgivning, og vi kan godt se, hvor kompliceret den er. Ud over retfærdighedsprincippet — nemlig at afskaffe dobbeltbeskatningen dér, hvor det er muligt, overalt hvor det er muligt — så er det jo også en del af septemberforliget, som CD deltager i, og som vi mener i det store og hele er og bliver fornuftigt.

Litten Hansen (VS):

For mig at se er der altså nogle, som ikke har tænkt sig ordentligt om, da man indgik septemberforliget. Ellers har jeg uendelig svært ved at forstå, hvorfor den socialdemokratiske minister har fremsat dette højst mærkværdige forslag.

Da jeg i går så denne moppedreng af et lovforslag vedrørende lempelse af den såkaldte dobbeltbeskatning af selskabsindkomster, var jeg helt bekymret ved tanken om, hvordan jeg skulle nå at formulere noget bare forholdsvis rimelig fornuftigt imod lovforslaget. Så glad blev jeg, da jeg var nået frem til bemærkningerne til lovforslaget side 10, 11 og 12. Her har ministeren og/eller hans embedsmænd leveret en endog overordentlig udmærket argumentation

imod lempelsen af den såkaldte dobbeltbeskatning. Man skriver f. eks.: „Dobbeltbeskatningen taget i denne betydning bestemmes imidlertid alene på grundlag af rent formelle kriterier, idet beskatningen både hos selskabet og hos aktionærerne ikke nødvendigvis fører til, at der foreligger en merbeskatning sammenlignet med den beskatning, som finder sted af indkomster indtjent igennem personligt drevne virksomheder.

Dette hænger sammen med, at selskaberne normalt ikke udlodder hele den årlige selskabsindkomst som udbytte, men henlægger en del heraf i selskabet.“

På side 12 hedder det:

„Undertiden er merbeskatningen som følge af dobbeltbeskatningen imidlertid beskeden, og i enkelte tilfælde foreligger der ingen merbeskatning eller endog en „negativ dobbeltbeskatningseffekt“.“

Dette sidste skulle da være den eneste grund til, at vi kunne stemme for, men det vil vi trods alt ikke gøre. Jeg ved selvfølgelig ikke, om der er en modsætning mellem ministeren og hans embedsmænd. Efter hr. Kampmanns ordførertale lyder det nærmest, som om der også kunne være en modsætning mellem ministeren og hans eget parti. Hvis ministeren er enig i bemærkningerne til lovforslaget, så bør han faktisk — på trods af septemberforliget — gøre som VS og stemme imod lovforslaget.

Ministeren for skatter og afgifter (*Svend Jakobsen*):

Jeg vil gerne takke de ordførere, der har givet positiv tilslutning til principperne i forslaget og til medvirken under forslagets videre behandling.

Jeg forstår, at jeg ikke må medtage hr. Glistrup, men jeg noterede dog, at der var et enkelt punkt, hr. Glistrup var tilfreds med. Jeg noterede også, at hr. Glistrup gjorde opmærksom på en ting, som jeg erkender er et problem i denne sag, nemlig at sikre forståelse hos skatteyderne for ordningen, som jeg ikke skal lægge skjul på er kompliceret. Jeg kan også her nævne, at selskabsskattekommissionen gjorde opmærksom på, at der var behov for et oplysningsarbejde omkring disse regler, hvis de blev ført ud i livet. Jeg synes, det er udmærket, det bliver rejst her ved første behandling; det har vi en fælles opgave i.

[Ministeren for skatter og afgifter.]

Må jeg ikke sige til fru Litten Hansen, at der er ikke noget misforhold hverken mellem mig og mine embedsmænd eller mellem vor ordfører og mig. Man kan jo ikke, som fru Litten Hansen gjorde det, vælge sig nogle enkeltstående ud af bemærkningerne og sige, at så er embedsmændene af den opfattelse, at det her er forkert. Fordi man kan finde enkelte eksempler — det stod der udtrykkeligt, og det citerede fru Litten Hansen korrekt — hvor der var tale om en negativ dobbeltbeskatningseffekt, så kan det da ikke føre til, at man skal undlade at gøre noget ved problemet for det store flertal, hvor der er tale om en dobbeltbeskatningseffekt. Hvis det er det, argumentationen går på, så tæller det altså ikke voldsomt stærkt hos mig.

Lidt af det samme er tilfældet med hr. Kaj Hansens argumentation, bare for at nævne et eksempel. Hr. Kaj Hansen sammenligner en forhøjelse på 10 pct. af pensionerne med, at nu skal der lægges 25 pct. oven i udbyttet. Det er jo ganske enkelt noget sludder. Det, der stilles forslag om her, er jo en 25 pct.s lempelse af den beskatning, der hviler på de udloddede udbytter. Hvis man vil føre sin argumentation på at sammenstille 10 og 25, når der i øvrigt overheadet ikke er nogen baggrund for en sammenligning, så er det klart, så kommer man ikke nogen vegne med sin argumentation.

Det er det samme med sammenhængen over til septemberforliget. Det må ses i en helhed og også ses i sammenhæng med det antal personer, det lykkedes at holde i arbejde i den vinter, vi har passeret, i kraft af de foranstaltninger, der blev gennemført i septemberforliget.

Når hr. Kaj Hansen specielt nævner miljøinvesteringerne, så er det vel det dårligst tænkelige eksempel, fordi de jo ikke mindst kommer dem, der arbejder på arbejdspladserne, til gode.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger yderligere. Jeg skal sige til hr. Ømann, at han kan være sikker på, at en socialdemokratisk regering loyalt opfylder sine løfter. Det er korrekt, at vi gør det her. Når vi indgår aftaler, så opfylder vi også disse aftaler, og det er uanset, hvem de er indgået med.

Jeg skal til hr. Hagen Hagensen, som stil-

lede spørgsmålet, om det var lige så godt et regelsæt, som anvendes i andre EF-lande, sige, at det er min vurdering, at det regelsæt, der er fremsat forslag om her, er et regelsæt, som er bedst muligt, når vi skal bruge godtgørelsesordningen og skal have det til at fungere i forhold til det danske beskatningssystem i øvrigt. Det er jo rigtigt, at man ikke kan rive det ud af sammenhængen. Jeg vil også mene, at det regelsæt, vi har stillet forslag om her, på en række områder er mere enkelt end en række af de regelsæt, der anvendes i andre lande, men det er klart, at det er en af de ting, vi mere detaljeret kan komme ind på under udvalgsarbejdet. Det samme gælder de problemer, der knytter sig til udligningsskatten, og som blev rejst både af hr. Hagen Hagensen og af hr. Anders Andersen.

Jeg tror, det er rigtigt, som hr. Anders Andersen var inde på, at dette egner sig bedst til udvalgsarbejde. Det egner sig bedst til at opstille en række eksempler, der viser, hvordan det fungerer under forskellige forudsætninger i forskellige firmaer. Det er klart, at jeg på dette som på andre områder er parat til at medvirke til en analyse af disse ting.

Jeg er enig med hr. Anders Andersen i, at når man skal vurdere disse ting, så skal man vurdere den samlede beskatning og det samlede antal skatteregler, der er, for at man kan få et korrekt billede og et korrekt sammenligningsgrundlag landene imellem.

Hr. Kampmann rejste spørgsmålet, om vi opnår et tilstrækkeligt resultat, når denne godtgørelse kun er på 25 pct. Hr. Kampmann nævnte det i forbindelse med ønsket om øget neutralitet og den konkurrencemæssige stilling i forhold til virksomheder i udlandet. Jeg skal ikke her give nogen udtømmende redegørelse for disse ting, men det er jo sådan, at tendensen vil være den samme. Det er klart, at det ikke vil have samme effekt med en udligning på 25 pct., som hvis det var en højere godtgørelse, der blev givet. Jeg vil mene, at der vil være en effekt, men selvfølgelig ikke så stærk, som hvis det havde været en højere grad af godtgørelse. Men her kommer jo ikke mindst provenubetræktningerne ind som en væsentlig faktor i vurderingen af, hvad der rent sagligt er baggrund for at gennemføre i den nuværende økonomiske situation.

[Ministeren for skatter og afgifter.]

Jeg skal som nævnt give tilsagn om medvirken til det udvalgsarbejde, som nu går i gang.

Glistrup (FP):

Hr. Jes Schmidt indledte sit indlæg med at fremhæve, at det at yde retfærdighed ikke har meget med klassekamp at gøre. Det har han sikkert ret i, men jeg synes, det er noget mere nærliggende at sige, at det at yde retfærdighed ikke har noget som helst med det foreliggende lovforslag at gøre. Den smule retfærdighed, man måske kan pine ud af de teoretiske regneeksempler, der står i dette forslags bemærkninger, vil ganske og aldeles forsvinde, meget kraftigere end en nål i en høstak, når man skal se, hvilke papirpyramider denne retfærdighed skal places i. Den vil der ikke være nogen som helst, hverken hr. Jes Schmidt eller andre, der vil kunne finde frem, når man skal sidde tålmodigt og forklare en mand eller hans enke, eller hvem der nu er tale om, hvorfor man nu kommer frem til de og de bestemte resultater som følge af de lovforslagsændringer, der er givet her.

Hr. Bernhard Baunsgaard forsøgte imidlertid at trække noget frem, der forekom ham retfærdigt, i sit indlæg her. Han trak arbejderen og funktionæren, der har en marginalskatteprocent omkring de 50, frem, og sagde, at over for ham må det da være retfærdigt. Han kan vælge imellem, om han vil investere i nogle aktier eller i nogle pantebreve, som hr. Bernhard Baunsgaard nærmere beskrev vilkårene for, og så forklarede hr. Bernhard Baunsgaard, at hvis han investerer i aktier, skal han nu beskattes med $68\frac{1}{2}$ pct., når man altså går ind på dobbeltbeskatningsforudsætningerne, mens dette forslag kan medføre, at de $68\frac{1}{2}$ pct. falder til $63\frac{2}{3}$ pct. Og så stillede hr. Bernhard Baunsgaard op, at hvis han i stedet for går ud og investerer i disse pantebreve, hr. Bernhard Baunsgaard nævnte, så vil skatten være 20 pct.

Tror hr. Bernhard Baunsgaard virkelig, at når den mand skal finde ud af, om han skal investere i aktier eller om han skal investere i pantebreve, og han gør sig skattemæssige overvejelser, og skattesatsen på pantebrevene altså ligger på de 20 pct., så

siger han til sig selv: huj-hej, så er det da væsentlig bedre at tage aktierne, når aktierne nu kun koster $63\frac{2}{3}$ pct. og ikke mere $68\frac{1}{2}$ pct.? Jeg tror ikke, at man kan finde selv en nok så dårlig advokat, en nok så dårlig revisor, der vil sige, at sådan stiller regnestykket sig. Nej, dette hr. Bernhard Baunsgaardske gidsel, som altså åbenbart skal være den krikke, der skal trække dette forslag i havn, kan ikke holde til at forsvare det.

Og hvor stor rolle spiller det så for arbejdere og funktionærer med 50 pct. i marginalsbeskatning.

Ja, forslaget koster efter beregningerne 93 mill. kr., og vi kan med sikkerhed sige, at ud af de 93 mill. kr. går de 60 mill. kr. til andre aktieselskaber, altså ikke til personer. Tilbage er altså de 33 mill. kr., og vi kan selvfølgelig prøve at spørge skatteministeren i udvalget, hvordan disse 33 mill. kr. må forventes at fordele sig imellem de forskellige indtægtsgrupper. Jeg tror ikke, jeg gæfter meget fejl, når jeg siger, det højst er de 2 ud af de 33 mill. kr., og højst de 2 ud af de 93 mill. kr., der dækker det Bernhard Baunsgaardske gidsel, der skulle trække dette her i land. Men under alle omstændigheder får man da formueskat fra de andre ud af, at man får givet dem den fordel her, og det kan måske mindske noget af de 93 mill. kr. Der var måske en retfærdighed.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Hr. Glistrup har jo efterhånden tillagt sig den facon, at ethvert kneb gælder i enhver diskussion, også det, som Kumbel har beskrevet på følgende måde: at dutte folk en mening på, hvis vanvid alle kan forstå.

Det var lige netop det, hr. Glistrup forsøgte, for jeg har da sandelig ikke talt om, at der med denne lov skabes retfærdighed. Jeg har bare sagt, at hvis vi mener noget med, at vi gerne vil have folk til at investere i erhvervslivet, så er vi nødt til at røre ved dobbeltbeskatningen. Dette med de 25 pct. godtgørelse er kun en begyndelse. Det kan vist ikke udlægges som, at jeg skulle mene, det var retfærdigt. Jeg begrundede, at det sandelig var nødvendigt at gøre det, fordi en arbejdsindtægt, selv efter at dette lovforslag var gennemført, beskattes med et par og halvtreds procent, aktieudbytte med 63,8

[Bernhard Baunsgaard.]

pet., og pantebreve med en 20-25 pct. Det er derfor, vi er nødt til at begynde, men vi kan da ikke stoppe ved det her.

Måtte jeg endelig sige, at det ville gøre et noget større indtryk på mig, hvis den kommunistiske ordfører ville beskæftige sig med arbejdere, hvis trækprocent var noget andet end 60. En trækprocent på 60 svarer, hvis manden er ene om at tjene den eller konen er ene om at tjene den, til en faktisk indkomst i dag på ca. 120.000 kr., og det er vist ikke dem, vi først og fremmest skal tænke på i den situation, vi befinder os i.

Kaj Hansen (DKP):

Vi interesserer os i høj grad for lønmodtagerindtægter, og i særdeleshed for almindelige lønmodtagerindtægter. Vi bruger her i landet 20 mia kr. til legale fradrag på selvangivelsen. De falder hamrende usocialt, idet lønarbejdere har forholdsvis små fradrag, hvorimod de, der ligger over 100.000 kr. og meget mere, har store fradrag på selvangivelsen. Derfor har vi foreslået, at alle de fradrag blev fjernet, og at alle fik et ligeligt fradrag på selvangivelsen. Det kunne blive af en helt anden størrelsesorden end den, vi nu kender til.

Så må jeg sige, at det er rigtigt, at jeg nævnte en hel remse af forskellige afskrivningsfordele, tilskud til erhvervslivet og andre ting, og så nævnte jeg til sidst også tilskud til miljøinvesteringer. Så siger skatte- og afgiftsministeren, at det er karakteristisk, at jeg nævner det. Hvis jeg nu ikke havde nævnt det, så havde skatte- og afgiftsministeren spurgt: hvorfor nævnte Kaj Hansen ikke tilskud til miljøinvesteringer? Det var da en af de ting, der i hvert fald var noget fornuft i.

Med hensyn til de 25 pct. må jeg sige, at vi såmænd ikke behøver at snakke så meget om procenter. Det, det kontant drejer sig om, er 93 mill. kr. Det er rigtigt, hvad nogle har sagt, at der bliver såmænd ikke så meget til de enkelte, når først de dér bliver loddet ud. Så var det, jeg stillede spørgsmålet: var det så ikke bedre at give de 93 mill. kr. til pensionisterne, så vil de falde på et tørt sted?

Så må jeg endelig sige, at jeg nok tror, at skatte- og afgiftsministeren glemte at svare på, hvorfor der ikke er sket den skærpelse af

selskabsbeskatningen, som socialdemokratiet bebudede.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ja, ja, kan man ikke klare sig i en diskussion, så kan man jo altid snakke om noget andet. Nu begynder den kommunistiske ordfører at tale om fradrag. Det, jeg opfordrede ham til, var at beskæftige sig med skatteydere, der havde en noget lavere trækprocent end 60, altså dem med de reelle indtægter på de 120.000 kr. Det er dem, der ligger under, vi først og fremmest skal interessere os for. Det synes jeg også at kommunisterne skulle gøre.

(Kort bemærkning).

Kaj Hansen (DKP):

Hr. Bernhard Baunsgaard ved udmærket godt, at vi har et fuldstændig forkvaklet skattesystem, der i den grad er gennemhullet af fradragsregler på kryds og tværs. Hvis vi virkelig vil lave en bare nogenlunde retfærdig beskatning her i landet, så er det et spørgsmål om at tage fat på hele den dér fradragsjungle. Jeg tror, at hr. Bernhard Baunsgaard inderst inde har samme opfattelse.

Ømann (SF):

Jeg glemte før at give udtryk for min himmelfaldne forundring over, at partiet venstre med hr. Anders Andersen i spidsen gik så kraftigt ind for dette forslag med stor jubel. Der er da ingen tvivl om dette forslags virkning over for landbrugets skatter. Det betyder da, alt andet lige, at selvstændige landmænd kommer ud for en hårdere beskatning, når der skal gives en rabat til aktionærerne. Det er da helt klart, medmindre hr. Anders Andersen er inde på tanken om at sætte landbruget på aktier, men det har vi vist ikke hørt noget om hidtil. Det kan blive en meget spændende tanke.

Må jeg så sige til skatte- og afgiftsministeren, om ikke det var en idé at udforme dette forslag som det, det er, uden at jeg dog hermed vil give noget som helst tilsagn om at stemme for det — tværtimod, jeg vil stemme imod det med hænder og fødder. Jeg synes, det kunne klare debatten, hvis man gav forslaget det navn, som det egentlig har, nemlig en aktionærrabat, og det

[Ømann.]

kunne også forenkle forslaget ualmindelig meget. Det er dog en meget simplere affære at give aktionærerne en rabat på så og så mange procent, end det er at præsentere os for dette indviklede forslag. Så vidste vi også, hvad vi havde med at gøre. Men det står jo ikke så godt til en indkomstpøolitik, det står ikke så godt til nulløsningerne. 93 mill. kr. til aktionærerne, nul til arbejderne. Det er jo ikke rigtig i harmoni.

Litten Hansen (VS):

Helt kort til ministeren: det var ikke min tanke at forsøge på at lave citatfusk ved kun at tage enkeltsetninger ud af en sammenhæng. Embedsmændene har ganske vist gjort nogle gevaldige krumspring for at finde en konklusion, som er i overensstemmelse med de krav, som septemberforliget stiller til dem, men de har dog ikke kunnet skjule — jeg kan i hvert fald læse det, men jeg har måske også nogle briller på, som, nå, jeg har for resten ingen på i dag, men alligevel — at de ikke var glade for at gøre det. Jeg forstår da godt, hvorfor ministeren fastholder sit forslag; hvad han tænker ved at gøre det, ja, det må jo blive hans privatsag.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Kun den ene bemærkning, at der ikke skal herske tvivl om, at de bemærkninger, der ligger til lovforslaget, står for min regning og risiko.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der er ikke mere på dagsordenen.

Medlem af folketinget Kirsten Jacobsen har meddelt mig, at hun ønsker til boligministeren at stille følgende:

Forespørgsel.

„Hvilke oplysninger kan ministeren give vedrørende de sociale boligelskabers øjeblikkelige økonomiske forhold, herunder også udlejningsvanskeligheder, og agter regeringen at tage initiativer i denne anledning?“

(Foresp. nr. XXII).

Medlemmer af folketinget Aksel Pedersen, Anders Andersen, Brixtofte, Enggaard, Jens Foged og Jacob Sørensen har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v.

(Lovf. nr. 258).

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Udv. om offentlige arbejder (19/5 76):

Udtræder: Elsebeth Kock-Petersen
Nyt medlem: Guldberg

Retsudvalget (19/5 76):

Udtræder: Brusvang
Ny stedf.: Ninn-Hansen

Udvalget om offentlige arbejder (20/5 76):

Udtræder: Guldberg
Nyt medlem: Hovmand

Retsudvalget (20/5 76):

Udtræder: Mette Madsen
Nyt medlem: Holmberg
Udtræder: Holmberg
Ny stedf.: Mette Madsen

Retsudvalget (20/5 76):

Udtræder: Hanne Reintoft
Nyt medlem: Kaj Hansen

Erhvervsudvalget (20/5 76):

Udtræder: Jørgen Junior
Ny stedf.: Tandrup Jensen

Forsvarsudvalget (20/5 76):

Udtræder: Hans Bjerregaard
Ny stedf.: Jørgen Junior

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Pedersen (V):

Jeg tillader mig herved for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v.